

Maggoth: Az indián zombi suttogása
(Paranormálisan szennyezett)

1.

Zoltán kúszva haladt a temető kijárata felé, mert nem maradt ereje feltápázkodni sem. Hosszadalmas küzdelem után végül eljutott a BMW-jéhez, ám mielőtt elérhette volna, szikár, pizsamás alak magasodott fölé, és egy böhöm nagy puskát szorított a homlokához.

– Köcsög zombi, azt hitted, büntetlenül ellophatod a verdámat?

Amikor Zoltán meghallotta a závár kattánását, ráébredt, hogy ez csak költői kérdés volt.

Seres Antal, a helyi borozó tulajdonosa sosem tartozott a vicces fickók közé, és komor világképének köszönhetően azon sem lepődött meg különösebben, hogy Simagöröngyösön kitört a zombikórság. Az a fajta ember volt, aki mindig a legrosszabbra számít, és csöppet sem ámuldozik, amikor tényleg bekövetkezik.

Miután a Ladáját ellopták az udvarról, és néhány élőhalott jelent meg a portája közelében, rendkívül gyorsan „képbe került” a helyzetet illetően. Vadászpuskáját megtöltve villámgyorsan levadászta az illetéktelen feltámadottakat, aztán gépjárműve keresésébe fogott. Mit tesz isten, a temetőbejárat előtt rá is akadt a BMW-je felé kúszó ügynökkel egyetemben.

Már csak egy laza ujjmozdulat hiányzott hozzá, hogy Ambrus Zoltán az első olyan ügynökként kerüljön a CIA titkos archívumába, aki kétszer halt meg ugyanazon az éjszakán, amikor hirtelen fekete helikopter csapott le az éjszakai égboltról, és hattagú kommandós csapat özönlötte el a terepet. Seres annyira meglepődött a látványtól, hogy elfelejtette meghúzni a ravaszt, a következő másodpercben pedig két gorilla villámgyorsan a földre szorította.

A csapat vezetőjét Joe Jarvis-nek hívták, aki – mint minden magára valamit is adó Joe – szöke hajú volt és kék szemű. A háta mögött gyakran nevezték Mr. Apokalipszisnek pusztító természete miatt, Zoltán pedig már nem egy rutineljárásnak induló akció során összefutott vele, amely végül örült mészárlásba torkollott. Épp ezért nem dőlt be a bizalomgerjesztő látszatnak, és miközben Joe felsegítette, azonnal világossá vált számára, hogy Simagöröngyös sötét végóráknak néz elébe.

– Mázlija van, hogy sikerült időben bemélnünk a mobilját – közölte vidáman Mr. Apokalipszis. – A parancs szerint le kell állítanunk a Nagyezsda-67 sugárzó egységét, de a műholdas képen nyüzsögnek körülötte a zombik, egy Új Barázda Zrt. nevű helyen. Mondjuk, a másodlagos cél az ő kiirtásuk lenne, mielőtt továbbterjesztenék a járványt.

– És van valami briliáns tervük? – firtatta a zombi ügynök.

– Hogyne – bólogatott az amerikai. – Mindenkit lepuffantunk, aki zombinak látszik, amíg el nem jutunk a szputnyik becsapódásának színhelyéhez, akkor maga szépen besétál, és kikapcsolja. Mivel szintén élőhalottá vált, a zombik bántatlanul átengedik, elvégzi a munkát, aztán jön pár lopakodó, és megszórja napalmmal a környéket.

– Mesteri – ismerte el ironikusan az ügynök, aztán a földre szorított kocsmárosra mutatott. – Ezzel az emberrel mi a szándéka?

– Hát – vont a vállát Joe –, szerintem túl sokat látott, egyszerűbb lenne egy gyors tarkólövés, és azzal...

– Nem! – vágott közbe sietve Zoltán. – Jól jöhet még a terepismerete, egyelőre nagyobb hasznát vesszük élve.

- Felőlem – legyintett a kommandós parancsnok. – Akkor magyarázza el neki, mit várunk tőle!

Zoltán a pizsamás férfihoz ugrándozott, és árnyalta neki a helyzetet. Seres, miután jó néhány élőhalottakról készült horrort látott már (köztük egy kis költségvetésű, ám formabontó zombi bábfilmét is), hamar átlátta, mi a leányzó fekvése. Nem örült, hogy a jenkik kalauzává szegődhet, de nem ellenkezett. Az élre állt tehát, és vezetni kezdte az Új Barázda telephelye felé az alakulatot. Közvetlenül a kocsmáros mögött Joe haladt előre szegezett géppisztollyal, és két drabális hústorony, akik Zoltánt cipelték „golya viszi a fiát” stílusban, hogy ne lassítsa le a csapatot.

Alig nyelte el mögöttük a sötétség a temetőt, riasztó alak bukkant elő az egyik mellékútról, aki feléjük támolgott. Csapzott ősz haj borult keszeg vállára, vizenyős tekintete, foghíjas vigyora és visszataszító arcvonásai néma borzadályra készítették a kommandósokat. Joe habozás nélkül ráemelte a fegyverét, hogy visszaküldje a pokolba, ám Seres félreütötte a fegyvercsövet.

- Ne! – tiltakozott vehemensen. – Ez Lajos, a falu egyetlen rockere! Ő nem zombi, csak úgy néz ki. Egyszer még a Vonyító Láncfűrész előzenekarában is majdnem fellépett.
- De akkor miért támolgog úgy, mint egy élőhalott? – firtatta Joe.

Zoltán lefordította a kérdést.

- Mert már ivott öt Madagaszkárt Borzánál – magyarázta Seres. – Én még sose fogyasztottam, mivel ő a konkurencia, de állítólag az elsónél még oroszlánnak érzed magad, aztán ahogy emeled a rundokat, szellemileg valahol az erszényes maki és az ázalékállatka között rekedsz.

Az ügynök az összes hajú rémségre nézett, és megborzongott.

- Ütős kis pia lehet – ismerte el, aztán Joe-nak is lefordította a Madagaszkár paramétereit.
- All right – mondta beleegyezően az amerikai. – Akkor most megúsza, mert ezek szerint, ha látna minket, akkor sem emlékezne ránk. Mondjuk született mázlista, ezzel a kinézettel a zombik se fogják bántani.

Lajos, a rocker eltámolygott mellettük, anélkül, hogy észrevette volna őket, miközben halvány sejtelve sem volt róla, milyen közel járt hozzá, hogy golyó ütötte sebeiből vérrel hígított Madagaszkár csorogjon. Seres fejcsóválva utána nézett, aztán továbbindult, tudván, hogy kis szerencsével hamarosan az Új Barázdához érnek.

2.

Az Új Barázda Zrt. egykor MGTSZ-ként üzemelt, és bár a rendszer a különböző vállalati formákkal együtt alapjaiban változott meg, maga a terület megőrizte a régi arculatát, mintha megállt volna felette az idő. Ugyanazok a kopott, hámló vakolatú épületek álltak rajta, mint azelőtt, ugyanott húzódtak meg a karámok és a termelőegységek, ahol annak idején, és ugyanaz volt az igazgató, aki régen; csupán a hatalom áttette a kormánypálcát a bal kezéből a jobb kezébe.

Ezen az ominózus éjszakán azonban új uralmi tényező lépett a színre rothadó vasököl képében, miután az egykori Szovjetunió mennybéli pörölye lesújtott erre az istentől elrugaskodott vidékre. Csakhogy a sarló-kalapácsos lobogó szellemében életre hívott holtak a megkövesedett gondolkodású vezetők várakozásaival ellentétben semmiféle ideológia

szolgáltatásban nem álltak, csakis az üresen kongó gyomruk mielőbbi megtömésén járt az a csökevényes zombi agyuk.

Ettől függetlenül a vörös csillag árnyékában ébredő néhaiak jó része nem tudott ellenállni a Nagyezsda-67 mitikus hívásának, mert úgy sereglettek köré, mint csirkék a tyúkanyó köré. Pontosan maguk sem értették, mit keresnek arra, de túl sokat nem problémáztak rajta, tekintve, hogy aligha voltak tudatos lények.

A szputnyik elsőként a Zrt. területén sztrájkoló dolgozókat változtatta át, akik a tehenészet és baromfikeltető bezárása ellen demonstráltak. A tiltakozók „Le az Újgarázdával” (így nevezték a háta mögött a vezérigazgatót) feliratú táblácskákkal járkáltak körbe-körbe, és szélsőjobboldali jelszavakat skandáltak, amikor beütött a ménkü.

Látták ők a közeledő égi hölgyet, de úgy hitték, csak hullócsillag. Aztán Nagyezsda teljes pompájában megérkezett, és a becsapódás pillanatában mindenki rájött, hogy nem csak egy aprócska kozmikus kavics nézett be némi háztűznézőre, de akkor már túl késő volt nyúlcipőt húzni.

Az orosz dáma korántsem bizonyult szívtelen cárnőnek. Igaz, mindenkit legyilkolt, de szinte ugyanazzal a mozdulattal vissza is hozta az áldozatait az élők (vagyis a majdnem élők) sorába. A néhaiaknak igazán még kihúlni sem maradt idejük; sőt, ha jobban megnézzük, ők voltak a legforróbb élőhalottak az egész környéken, tekintetbe véve, hogy a Nagyezsda-67 a maga által vájt kráter mélyén még órákkal a földet érése után is csendesesen izzott. Akárcsak a környező melléképületek, melyeknek lángjai halványvörös derengést varázsoltak az égre.

Aztán jött a többi zombi is mindenfelől, mintha névsorolvasásra gyülekeznének, és az eredeti vagy mondhatni alap zombikat már csupán annyiban lehetett megkülönböztetni a többi korpusztól, hogy deformálódott ujjaik közt apró, házi gyártmányú táblák nyelét szorongatták.

Amelyiknek akadt szeme, abban intenzív gonoszság izzott és titkos várakozás, mintha tulajdonosa tudta volna, hogy érkezik majd valaki, aki mindegyiküknél hatalmasabb, és misztikus suttogásával új parancsot ad, melynek hatására pusztulásba taszíthatják a gyanútlan világot.

Nem csupán a rég letűnt Szovjetunió rejtegetett csontvázat a Simagöröngyös nevezetű szekrényben; a hidegháború során az amerikaiaknak is akadt takargatnivalójuk ebben a jelentéktelen kis porfészekben, ami nem vetett volna jó fényt a Fehér Házra, ha egyszer csak napvilágra kerül. A két szuperhatalom a játszóterévé tette ezt a névtelenségében oly szürke kis falucskát, és a felsőbb hatalmak ezt az éjszakát választották rá, hogy a Végzet fonalainak szétágazó szálait összekössék.

A távolban mintha még egy fenevad is felvonyított volna, noha Simagöröngyösön emberemlékezet óta nem láttak farkast...

3.

Az osztag már igen közel járt a temetőhöz, amikor minden előzetes figyelmeztetés nélkül suhogó nyílzápor zúdult rájuk. A lövedékek szerencsére fennakadtak a kommandósok kevlármellényén, két balszerencsés harcostól eltekintve, akik a fejükbe, illetve a torkukba kapták őket.

- Mi az isten ez? – nyöszörögte Zoltán a két hegyomlás alatt, akik a támadás első másodpercében rögbijátékosként lerántották, és szabályszerűen a testükkel védték.
- Be kell vallanom valamit – suttogta rekedten Joe. – Nem csak az orosz műhold miatt vagyunk itt, hanem a Suttogó miatt is.

- Ki a nyavalya az a Suttogó? – kérdezte felháborodottan Zoltán.
- Egy legendás indián varázsló – árulta el Jarvis. – Ülő Bika neki köszönhette a Little Big Hornnál aratott győzelmet Custer tábornok hadserege felett. Az ütközet forgatagában egy erre kiképzett osztag végzett a rézbőrű mágussal, de nem teljesen. Ezt a korabeli tudósok sem tudták megmagyarázni; igaz, Suttogó fél feje hiányzott, és cafatokra lőtték a szívét, mégsem halt meg teljesen. Lefagyasztották, aztán egy titkos kormányzati támaszpontra vitték, de rettegtek tőle, hogy egy nap feltámad. Végül valamelyik nagyokos kitalálta, hogy rejtsek el valami isten háta mögötti helyen, lehetőleg a világ másik felén. Pont ez idő tájt derült ki, hogy a ruszlik titkos rakétabázist létesítettek Simagöröngyösön, és idedugtak egy élőhalottat, ami persze annyira titkos volt, hogy még a maguk ügyosztálya sem tudhatott róla. Mindenesetre a mi fejeseink úgy döntöttek, hogy mivel ez a hely már amúgy is „paranormálisan fertőzött”, pattintsák le ide Suttogót.
- Miért nem semmisítették meg inkább?
- Mert olyasfajta természetfeletti fegyverként tartották számon, amit kár lenne elpusztítani, ugyanakkor viszont egészségesebb biztonságos távolban tartani.

Zoltán összeráncolta a homlokát.

- Szóval nem elég, hogy hétköznapi zombikkal kell harcolnunk, még a rohadt utolsó mohikánnal is szembe kell néznünk!
- Valami ilyesmi – ismerte el az amerikai. – Úgy fest, már be is suttogott párat a helyi zombik közül, azért a nyílzápor. Ha az Új Barázdabelieket is a maga oldalára állítja, lehet, egy újabb Little Big Hornnal nézhetünk szembe.
- De akkor most mihez kezdünk?
- Átmegyünk ellentámadásba – nyugtatta meg Joe. – Az a pár elszíúsított zombi csak azért támadt ránk, hogy feltartóztasson minket, amíg Suttogó meggyőzi a műhold körül gyülekező bandát. Elimináljuk őket, aztán eljuttatjuk magát a szputnyikhoz.

Jarvis a háta mögötti kommandósok egyikéhez fordult.

- Jack, mutasd be a nyamvadék rézbőrűeknek Tigrist!

A rövidre nyírt hajú, bagót rágó fickó elvigyorodott, hatalmasat sercintett maga elé a földre, aztán lecsúsztatta a vállán pihenő gránátvetőt, és célra tartotta abba az irányba, ahonét a nyílzápor érkezett. A következő pillanatban mennydörgésszerű hang hallatszott, amelyet vakító villanás követett. A robbanás eredményeként lángoló zombik repültek a levegőbe, akik különféle madarak tollazatát tűzték a hajukba (persze csak az olyanok, akiknek még volt hajuk), és ősi indián harci festést viseltek.

- Szép lövés! – mondta elismerően Joe, aztán felpattant. – Nyomás tovább, a Suttogó már előttünk jár!

A csapat felkászálódott, és a pizsamás sörözötulajdonos ismét az élükre állt. Egy-két lángoló élőhalott úgy tűnt, még életben van, azoknak a kommandósok menet közben szenvtelenül megadták a kegyelemlövést. Jackben feltámadt a turistavér, és le akarta fényképeztetni magát egy égő zombival az oldalán, de Jarvis nem adott neki engedélyt rá. Bosszúból elrakott a hátizsákjába egy torz arckifejezésű koponyát, hogy otthon emlékhامتartót csináljon belőle.

A távolban végre feltűnt az Új Barázda bejárata, és már messziről látszott a mögötte zajló nyüzsgés. Joe bátorítóan hátra csapta Zoltánt.

- Innentől a magáé a pálya, ha eljutott a műholdhoz, hívja fel Bradfordot, és megkapja tőle a Nagyvezsda inaktíválásához szükséges információkat. Sok szerencsét!

4.

Zoltán jól tudta, hogy nem kell magát megjátszania ahhoz, hogy hiteles zombi legyen, mégis egyfajta késztetést érzett rá, hogy előadja magát – élőhalottabb akart lenni az átlag élőhalottnál, és e célból kissé talán túlzásokba esett. Úgy döntött, mellőzi a fél lábón ugrálást, mert azzal feltűnést keltene, ezért kúszva kezdett közlekedni, de annyira kitekeredett pózban, mintha izombénulása lenne. Emellett olyan iszonyatos hördüléseket hallatott, amelyek mellett Darth Vader legendás zihálása könnyű légúti fertőzéssé törpült. Ő maga is ripacskodásnak érezte, amit művel, de azon a véleményen volt, hogy a zombik úgy is képtelenek különbséget tenni az egyszerű hatásvadászlat és a valódi lelki mélységek között. Közben azért meglegyintette az előérzet, hogy egyre inkább veszít a megszokott szellemi élelenségéből, ami arra vallott, előbb-utóbb ugyanolyan tompaagyú falógéppé válik, mint azok, akik ellen küzdeni próbál.

Hamarosan az Új Barázda bejáratához ért, és a hördüléseket néha nyöszörgésekkel színezve, ide-oda vonaglott az itt-ott folytonossági hiányoktól szenvedő lábikrák között arra, amerre a műholdat sejtette. Senki még csak ügyet sem vetett rá, mivel a zombik világosan látták, hogy közéjük tartozik.

Minden jól alakult, a Nagyezsda-67-ből sugárzó forráság könnyen nyomra vezette, és hamarosan eljutott a kráterig, amit a szputnyik ütött. Ekkor azonban a tömegben sóhajtó suttogás kélt, amely lassanként süvöltéssé dagadt, és végiggyűrűzött a bambán vigyorgó korpuszok soraiban. Zoltán világosan érzékelte a misztikus erő áradását, ami csöppet sem derítette jó kedvre.

A szíu varázsló megérkezett, és természetfeletti hatalmával formálni kezdte a tömeget. Zoltán pusztá megszokásból teleszívta a tüdejét levegővel, aztán levetette magát a kráter pereméről, és vadul legurult. Érzése szerint túlságosan vadul, mert egyre jobban felgyorsult, anélkül, hogy fékezni tudott volna. Felszisszent, mert előreláthatóan ütős kis első csók várt rá Nagyezsdával. Az ügynök behunyta a szemét, ahogy a forráságot lehelő szputnyik körvonalai mind nagyobbra növekedtek, aztán becsapódott; ha nem lett volna minden ablak betörve a környéken, az üvöltése biztosan megrepesztette volna őket.

Nem mintha az idegei közvetítettek volna fájdalomingereket, de azért érezte, ahogy az állkapcsa egy kiálló konzolnak csattan, és kiugrik a helyéről, ami végtelenül felbosszantotta. Zoltán nem olyan rég még rendkívül hiú ember volt, ezért határtalanul ingerültté vált a gondolattól, hogy úgy fest, mint egyes PEZ dobozokon a groteszk műanyag fej, mielőtt új cukorkát köpne a tenyérbe.

Morózusan feltápaszkodott, és előhalászta a műholdas telefonját.

- Mi a helyzet? – kérdezte unottan Bradford.
- Itt vagyok a Nagyezsdánál – jelentette ki Zoltán nehézkesen artikulálva a szavakat. – Hogy tudok belenyúlni, hogy kikapcsoljam?
- Nagyon egyszerűen – nyugtatta meg a koordinátor. – Benyomja az elején látható csecsemőököl nagyságú vörös gombot, és kinyílik rajta egy lékszerűség, amin keresztül a belsejébe lehet mászni.
- Szuper, itt állok egy behemót fémgömb előtt. Honnan a francból tudjam, melyik az eleje?
- Hát ez csak egyszerű, ahol nagy piros gombot talál, ott.

– Oké, ha bejutottam, visszahívom.

Zoltán körbeugrálta a behemót szputnyikot, és végül a túlsó felén megtalálta az elejét. Követte Bradford utasításait, miközben elmélázva hallgatta a fentről leszűrődő dakota harci éneket. Úgy tűnt, a jó öreg Suttogó veszélyesen elfanatizálja a tömeget, akik a tudatával összekapcsolódva kezdték a Nagy Szellem avatárjaként tisztelni őt.

„Skalpolós zombik” – rázkódott össze az ügynök, aztán a műholdon nyíló lékbe szuszakolta magát, és újra Bradfordot hívta.

– Benne vagyok a csajban – közölte a koordinátorral. – Most mi legyen?

– Lát maga előtt egy műszerpultot, igaz?

– Úgy van.

– Elvileg az ébredés folyamata visszafordítható, a felső három sorban található kapcsolók mindegyikét ellenkező állásba kell fordítani, és akkor a sugárzó egység ellenkező előjelűvé válik. Minden feltámadott összerogy, és kezdődhet a fiesta.

– Ez remekül hangzik – ismerte el Zoltán. – De nem fordulhat elő, hogy ebben az esetben én is feldobom a talpam?

– Hát, van rá esély – vágta rá egyetértően a koordinátor –, de ennyi áldozatot igazán meghozhatna a Cégért. Hosszú távon úgysem élvezné, hogy zombi.

– Ez nem vicces, attól még van életösztönöm, hogy hulla vagyok – szögezte le az ügynök. – Más alternatívát kérek!

– Nos, jó – mondta engedékenyen Bradford. – Tulajdonképpen egy élőholt ügynök még nekünk is jól jöhet...

– Naná, mint a félhulla indián mágus, aki újra lejátszani készül a Little Big Hornt!

– Szóval kapja ki középen az egész irányítópanelt, és tépje ki az összes vezetéket, azzal blokkolja az egész műholdat! Azt nem mondom, hogy nem lesz kicsit rázós, ha élne még, nem is javasolnám ezt a megoldást az áramerősség miatt, de így nem gáz. Legfeljebb electric-boogie-zik egyet, na, bummm!

– Kösz – mondta savanyúan Zoltán. – És, ha ezt az eljárást követem, túlélem?

– Az mindig a végén derül ki – jegyezte meg bölcsen Bradford. – Mindenesetre aki eddig zombivá vált, egy se változik vissza hullává, de Nagyezsda legalább nem csinál még többet. Utána viszont keményen meg kell tisztítani a falut, hogy a kór ne terjedjen tovább.

– Rendben, akkor belevágok.

Az ügynök pontosan követte a koordinátor minden utasítását. Ennek következtében a hajszájai felszikkasztak, és töredezett vonaglásba kezdett. Meglepő módon az áramütés helyre tette az összes kiugrott izületét, sőt felért egy frissítő zuhannyal.

A szputnyik műszerei kihunytak, és a telephely közelében fejen nyilazott kommandósok csöndben visszahanyatlottak haló poraikba, pedig már félig-meddig sikerült felülniük.

A férfi előkereste a mobilját, és csalódottan megállapította, hogy a holttestén keresztülszáguldó elektromosság csöppet sem tett jót neki. A készüléket be sem lehetett kapcsolni.

„Szuper” – gondolta Zoltán, aztán a kráter távoli pereme felé nézett. – „De hogy jutok vissza a felszínre?”

Odafent közben az indián zombi suttogása örült rohamra vezényelte az Új Barázda területén lebzselő élőholtakat. Szerencsére a Little Big Horn szappanoperává kicsinyített változata nem érte felkészületlenül Joe-t, miután Bradford tájékoztatta az események várható forgatókönyvéről. Jack újra munkára fogta Tigris, és a két hegyomlás sem tétlenkedett. A viszonylag nagy sebességre szert tevő zombik első hullámát gránátrobbanások és kattogó sorozatok tépték darabokra. Fekete vér és zöldes agyvelő fröcsögött, az egykori MGTSZ területe egy elborult elméjű rajzoló korhatáros animéjére emlékeztetett. A kriptaszökevények hiába voltak sokszoros túlerőben, a korszerű amerikai fegyverekkel nem vehették fel a versenyt.

A jenkik vidáman rágógumiztak, némelyik lövöldözés közben bedobott egy-egy apró csokit vagy energiát, hogy még szórakoztatóbb legyen a mészárlás, és lelkesen darálták az ellent. Joe természetesen a Suttogó skalpjára vágyott, ezért valóságos folyosót vágott magának célpontjához az indiánna avanszált korpuszok között. A rézbőrű magányos kőszoborként állt egy felfordult talicskán, kopott sastollai csüggedten lobogtak a fűtülő golyók szelében.

Nem lehetett tudni, mi jár a fejében (ilyesmit rendkívül nehéz még egy élő rézbőrű esetében is megállapítani), de vélhetően arra a megállapításra jutott, hogy hiába suttogta be a környék elhunytjait, azért ő nem egy Ülő Bika, és alkalmi serege sem igazán sziúkból áll. Újdonsült törzse sajnos túlnyomórészt szolgálatban kiérdemesült postásokból, és Mónika-show nézés közben magukat halálra unó háztartásbeliekből tevődött össze, akiknek harci potenciálját merész túlzás lett volna ütőképesnek nevezni.

Joe gyorsan odaért Suttogóhoz, aki épp egy kiadós esőt próbált kisajtolni Manituból, hogy az amerikaiak legalább jól megázzanak (hátha hazatérve súlyos influenzába esnek), ám a szöke hajú Custer jogutód nem hagyta kibontakozni. Közvetlen közlőről egy egész tárat eresztett az indiánba, a maradék fejét is lerobbantva a nyakáról; sőt, utána még jó darabig intenzíven rugdosta, mintha hatékonyabb eljárás lenne.

Végül rádobált egy rakás kézigránátot, ezzel biztosítva, hogy ha a mágusnak ismét kedve szottyanna reinkarnálódni, arra maximum néhány elrepült ujjpercnek és csontszilánknak maradjon esélye.

Közben a zombitömeg többi tagjából Joe munkatársai is rothadó humuszt csináltak, és a szöke hérosz elégedetten jelentette a győzelmüket Bradfordnak. A koordinátor azonban ezzel még nem tekintette lezártnak az epizódot: közölte, hogy a múholdas képek alapján a faluban még gazdagon találhatóak zombik, akik nem érezték meg időben Nagyezsda hívását, tehát nem ártana, ha az osztag házról-házra járva folytatná a tisztogatást.

A pizsamás sörözötulajdonos ugyan nem értette, miről van szó, de úgy döntött, önként csatlakozik a jenkikhez; Lajoson kívül is akadtak ugyanis Simagöröngyösnek olyan lakói, akik inkább hasonlított zombikra, mint élő emberekre.

Zoltánról viszont mindenki teljesen elfeledkezett.

Illetve majdnem mindenki...

6.

Az ügynök keserves lassúsággal mászott a leeresztett kötélén, és gondolatban hálát adott érte, hogy nem a két karját hagyta el, csak az egyik lábszárát. Megmentője ugyanolyan bávatagon bámulta, ahogy Zoltán őt, amikor először megpillantotta. Sohasem hitte volna, hogy egyszer még ez a lerobbant alak fogja kihúzni a gödörből; még hozzá szó szerint.

- Szevasz, öreg – mondta viszonylag józanul az ősz hajú rémség, amikor pártfogoltja végre nagy nehezen a felszínre ért.
- Hello – reagált szűkszavúan az ügynök.

A rémítő messiás megeresztett felé egy vigyort, amitől Zoltán majdnem visszaugrott a kráterbe.

- Látom, hasonzorú vagy – állapította meg Lajos, a falu egyetlen rockere –, szerintem legyünk barátok. Rockot csíped?...